

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Φοβερός ἄγων διεξάγεται μεταξύ τοῦ συμπολιτευομένου τύπου καὶ τοῦ ἀντιπολιτευομένου, κατηγοροῦντος ἐκείνου τοῦτον ὅτι ἐκ συστάσεως συνταράττει τὴν πολιτείαν διὰ ψευδῶν διαδόσεων.

Νομίζομεν ὅτι ὑπὸ ζωολογικὴν καὶ φυσιολογικὴν ἐποψίν ἔχουν ὀλίγον ἄδικον οἱ ἀντιπολιτευόμενοι.

Ἐπειδὴ αὐτοὶ καθ' ὅλην τὴν παρατεταμένην μονοκρατορίαν τοῦ ἀρχηγοῦ των κ. Κουμουδούρου ἐτρέφοντο ὄχι μόνον διὰ τὸ καθημερινόν των, ἀλλ' ἐστοίβαζον τροφὰς εἰς τὸν στόμαχόν των καὶ διὰ τὸ μέλλον ὡς ἐφεδρείαν, δύνανται νομίζομεν νὰ μιμηθῶν τὴν τάξιν ἐκείνην τῶν ζώων τὰ ὅποια ἅμα ἐγκύψουν τὰ πρῶτα φύχη παχειὰ παχειὰ καὶ μετ' ὑπερπληρωμένον τὸν στόμαχον παραδίδονται εἰς ὕπνον διαρκούντα ὅλον τὸν χειμῶνα, ἐγείρονται δὲ ἐκ τοῦ μακαρίου αὐτοῦ ληθάργου ἅμα τῇ πρώτῃ ἀνατολῇ τῆς ἀνοιξέως λιγνὰ καὶ κατεσκληνῶτα.

Φρονοῦμεν ὅτι οἱ κύριοι κουμουνδουρικοὶ μποροῦσαν νὰ κοιμηθῶν μέχρι τοῦ Νοεμβρίου, ἀφοῦ ἐβρίψαν τόσο φαγὴ εἰς τὸ κοιλιοφυλάκιόν των.

Ὀλιγώτερον δίκαιον ἔχει διὰ νὰ φωνάζῃ ὁ Σιβιτανίδης τοῦ «Τηλεγράφου» ὄχι μόνον διότι ὡς παχὺς δύναται ν' ἀντίξῃ πλείστορον εἰς τὴν πείναν, τρώγων ἐκ τοῦ ἰδίου του λίπους, ἀλλὰ διότι ἐπὶ τῆς βασιλείας του εἶχε κάμει εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον τὰ ἀριστοτεχνικώτερα μακροβούτια.

Διάλογος ἐν Φαλήρῳ κατὰ τὴν παράστασιν τῶν Ἀησιῶν:

— Τί παγωμένη παράστασις εἶναι αὕτη;

— Οὐφ! ἀδελφε, τόση ζέστη καὶ τὴν ἤθελες νὰ μὴν εἶναι παγωμένη;

Περὶ τῆς κυρίας Λασάλ ἐν μέσῳ τοῦ λοιποῦ φαληρικοῦ θιάσου ἠδυνάτο τις νὰ εἴπῃ ὅτι εἶναι ἀηδονάκι (ζεπεταρόνι) ὅπερ ἔχασε τὰ νερά του ἐν μέσῳ ἀηδονόρων (ἠηδῶν ὄνων).

Ἄλλος διάλογος περὶ τῆς φωνῆς τῆς ὀξυφώνου Λασάλ:

— Ἡ φωνή της μοιάζει μισῇ μερίδα καλοῦ φαγητοῦ.

— Καὶ μισῇ μερίδα τοῦ Ξενοδοχείου τοῦ Φαλήρου!

Καὶ ἄλλος:

— Σ' τῆς ψηλαῖς φωναῖς τὸ σακατεύει.

— Τί τὰ θέλεις, ἡ φωνή της εἶναι παγόνι χωρὶς οὐρά.

Τόσον ἀχρεία ὑπῆρξεν ἡ ἐκτέλεσις τῶν Ἀησιῶν προχθὲς εἰς τὸ Φάληρον, ὥστε εἰς ἔλεγε:

— Δὲν βλέπω πλέον Ἀησιὰς, κατὰ ἄλλο παρὰ Ἀησιὰς.

— Φίλε μου, τοὺς ἐλήστευσαν οἱ ἠθοποιοί, γιὰ τοῦτο δὲν βλέπεις τίποτα.

Ὁ κ. Βέρηναϊος Ἀσώπιος περὶ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος ἐν ὥρᾳ τοῦ περιπάτου:

— Εἶναι πλατεῖα παλμῶν δι' ὅσας ἀντικρύζει τις καλὸν καὶ παλμῶν δι' οὓς κινδύνους διατρέχει νὰ πατηθῇ ἀπὸ τὰς ἀμάξας.

ENA SCONCERTO.

— Τί εἶν' ἐδῶ, κύριε θυρωρὲ;

— Sconcerto (sic).

— Μὰς δίνει ἓνα εἰσητήριο.

— Κοπιάστε χωρὶς εἰσητήριο.

— Εὐχαριστοῦμεν!

— Τὸ μπαστοῦνι σας, παρακαλῶ.

*

— Πῶς δὲν ἀρχίζουν;

— Περιμένουν φαίνεται τὸν πρωθυπουργόν.

— Ἄ! νὰ ὁ κύριος Μαυροκορδάτος.

I.

— Σοῦ, σοῦ, σοῦ!

— Προσοχή! Ἀρχίζουν!

[Ἐψοῦται ἡ αὐλαῖα.]

II.

— Μπα! 13!! κί' ὁ μαέστρος Κοντονίνης 14! Ὅλο βιολιὰ καὶ βιολοντσέλα.

— Τί παίζουν; Μπα! ἐτελείωσαν πλᾶ! πλᾶ! πλᾶ! παλαμάκια.

III.

— Μπάμ! μπούμ! μπρρρρ! τζοῦν! τζάν! τζῶν, ζῶν, ζοῦν... βρρρ, βρρρ καὶ τσάκ! ἔσπασεν ὑπὸ τὰ γρονθοκοπήματα τῆς μαθητρίας τοῦ Μακαρόνη, δεσποινίδος Ἀλικάντη μία χορδὴ τοῦ κλειδοκυμβάλου! Tel maitre tels élèves.

— Τί ἐπαίξε;

— Δὲν ἔξερω!... Δὲν ἔχω πρόγραμμα.

IV.

— Μιάου! Νιάου! Νιὰ, νιὰ, ᾄ! ᾄ! ᾄ! σκάλα ρὲ μὲ φά σὺλ λὰ σὶ ντό! καὶ ἔδυσεν ὁ ἀστὴρ Σεμέλης Τρέσελ σύρων εἰς τὴν οὐρὰν του ὡς βοηθὸν τὴν Καλχάνην! Κράκ! κράκ! χειροκρατήματα, εὐγε καὶ τὰ ἄλλα.

V.

— Ἀαααχ! ὦσοχ! Τί νόστιμο καὶ τί Μελαγχολικὸ τραγουδι ποὺ λέγει αὐτὸ! Πᾶ, βοῦ, γὰ, δι, καὶ ζῶ, νι, πᾶ!... Addio μοσχοκάρυδο!... Εὐγε! εὐγε!

VI.

— Μωρὲ τόσῳ μικρὸ παιδί νὰ ἔχῃ τόσῳ μεγάλο ὄργανο! Παίξ' τὸ λοιπόν, τὸ κομμάτι σου, σπιθαμιαῖε μου βιολοντσέλιστα de l'avenir! Ζὶν, Ζὶν, Ζὶν! Bravo, Κοντοβέργερ! Bravo, ἀκομπανιατόρε Νικολάρα.

VII.

— Βρέ! τί φοβερός αὐτὸς ὁ Μωῦσῆς ποῦ θὰ ἦτον! Ὅλο θυμὸς, ἀντάρα, βροντὴ, ἀστραπαῖς καὶ πάλιν θυμὸς. Γελά κύτταξε τὸν μικρὸν Ριτσάκη γροθιά ποῦ τραβᾷ τοῦ Πιάνου!

— Κί' αὐτὸς μαθητὴς τοῦ Μακαρόνη.

— Ἐ! τάκα, τάκα, bravo κί' αὐτοῦ.

VIII.

— Μπα! ἓνας με φλογέρα! φλοῦ, φλοῦ, φλί, φλί! Μωρὲ αὐτὸς δὲν χωρατεύει! καὶ ποῦ νὰ ζεσταθῇ τὸ φλάουτὸ του. Παίζει καλά. Εὐγέ σου Σχιζα!